

SZASZKÓ GABRIELLA

Állj mejtém

*Dream
válogatás*

Noah Pennington huszonhárom éves korára már megtervezte az életét: jogi egyetemre jár, az esküvőjére készül, és maratonfutóként a következő olimpiára edz. Azonban a Glens Fallsban töltött tavaszi szünet alatt egy autó lesodorja az útról, összezúzva egy időre az álmait. A tisztázatlan balesete miatt a szülői házban marad egy teljes nyárra a családjával, ami nem várt módon tépi fel a régmúlt sebeit. Öccsével, Gabriellel együtt elmerülnek a titkokban és a kisvárosi nyárban, amely a váratlan önismereti utazás mellett komoly problémákat hoz magával.

David Penningtonnak a hatvanadik életéhez közeledve ismét meg kell küzdenie a régmúlt démonaival, a párkapcsolatának nehézségeivel, és azzal, mennyit is szabad feltárnia felnőtt fiainak a múltjából. De David retteg attól, hogy a testet öltött traumái bántódást okozhatnak a fiainak, és ezen a nyáron ez a félelem valós veszéllyé változik.

Vajon tényleg létezik a Pennington-átok? És mi lesz Noah és Gabriel sorsa, ha a családjuk nem képes összefogni és megnyílni a régi, fenyegetést jelentő titkokkal kapcsolatban?

SZASZKÓ GABRIELLA

legelső regénye 2016-ban jelent meg a Maxim Könyvkiadó Dream-válogatás sorozatában. Azóta kiadásra került a Midlife Crisis-duológia, a Pennington testvérek-sorozat, A cukorkagyűjtés és a Glens Falls-trilógia első két része. Nagyon fontos szerepet töltenek be az életében a regények, hiszen az írás mellett szabadúszó műfordítóként, regényszerkesztőként és korrektorként is dolgozik. Az angliai Stratford-upon-Avonben él férjével és cicájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Nagyon tetszett Noah és Gabriel kapcsolata, a szoros kötelékük, és hogy mennyire más személyiség a két testvér. Imádtam a párhuzamot köztük és Davidék között, ugyanis Noah nagyon hasonlított Chrisre a komolyságával, Gabriel pedig David fiatalabb, gondtalanabb változata. Az író nő ismét olyan kemény témákat feszeget, mint a gyász, a függőség és a családi kötelékek. A tanulság pedig az, hogy a sok titkolózás és önfeláldozás helyett mennyivel fontosabb az őszinteség, és hogy együtt igenis mindent meg lehet oldani.”

Lakner-Pribránszki Gréta, @gretas_
books

„Szaszko Gabriella regénye tökéletes lezárása a Pennington testvérek múltjának. Ez a sorozat szívzaggató és szomorú, ugyanakkor egy gyönyörűen megírt regény a gyógyulásig vezető útról. Nem tudok elég hálás lenni, hogy megismerhettem Davidet és Noah-t a fájdalomokkal, küzdelmeikkel és boldogságukkal együtt.”

Csóka-Salamon Nikolett, @
reading_byniki

„A Pennington család három generációt felölelő története borzalmas abúzusoktól, kegyetlenségtől, valamint a függőség okozta nehéz pillanatoktól és tragédiáktól hangos, mégis a legfontosabb emberi érzésekről tanít: a szeretet erejéről, megbocsátásról és kitartásról, mely képes legyőzni a gonosz legszörnyűbb arcait is. Olvasmányos és eseménydús kötet ez is, tele döbbenetes fordulatokkal és boldog, de sokszor szívfacsaró pillanatokkal. Az Állj mellém méltó lezárása a Pennington család megrendítően valóságos történetének.”

Egész-Budai Anikó

Dream
válogatás

SZASZKÓ GABRIELLA

Állj mellem

— részlet —

Dream
válogatás

Egy

Noah

Hetek óta minden éjjel ugyanazt álmodtam. Futottam. A megszokott útvonalamon haladtam a Big Bay kanyargós, keskeny útján, ahová mindig elért a Hudson illata. Hajnalonként éreztem az esőtől fellélegző növények sóhaját. Csak derengett még, körbeölelt az áprilisi félhomály. Mivel ismertem ennek az útnak minden göröngyét, az izmaimat is könnyűnek éreztem. Ahogy átléptem az első három kilométert, tudtam, hogy innen még könnyebb lesz; a testem bemelegedett.

A fülemben zene üvöltött. Dubstep dübörgött át a hajnalon. Az öcsém mindig elképedve állt a tény előtt, hogyan futhatok maratont durva zenére. Ő lassúbb zenét használt, ha hosszabb távokat akart futni, hogy kiegyensúlyozott tempót tartson, de nekem gyorsnak is kellett lennem. A világ legjobbjai ellen akartam kiállni, nemcsak lefutni a maratont, hanem a legjobb idővel végigcsinálni az egészet.

Aznap reggel viszont nem létezett a teljesítmény, csak a meditatív futás, a dübörgő zene és a tavasz illata. Nem létezett külvilág, csak én, a futócipőm és az aszfalt.

Aztán felvillant mögöttem egy fényoszlop. Ösztönösen félrehúzódtam egy kicsit, bár hajnalban nem sok kocsi járt erre-felé, és ezen a keskeny szakaszon mindenki épp eléggé lassan haladt ahhoz, hogy könnyedén kikerüljön.

Vártam, hogy elhúzzon mellettem az autó, de először nem történt semmi, aztán hirtelen minden felgyorsult. Kemény ütest éreztem az oldalamban, amit először nem is fájdalomként regisztrált a testem. Elveszítettem az egyensúlyom, a bokám kifordult alólam, ahogy teljes sebességgel, holt súllyal estem az út mellé, és végiggurultam a nedves földön. A jobb bokámra zuhantam.

Hirtelen robbant be az elmémbe a fájdalom. Végighullámzott a gerincemen, ahogy próbáltam újra megtalálni az egyensúlyt a nedves, út melletti árokban.

A kocsí vörös lámpáját láttam már csak a távolban, amikor kirántottam a fülesemet. Szinte bántó lett a csend, csak a madarak távoli csiripelése és az én vad légzésem üteme hallatszott. A lüktető fájdalom ellenére idióta módon igyekeztem felállni. Estem már ezelőtt is elégszer.

Magamat is megleptem, amikor beleordítottam a csendbe, és visszahanyatlottam a bokámra. Kivert a hideg veríték, remegve ültem le a földre. A bokám lehetetlen módon csavarodott ki; azonnal hányingerem lett, ahogy ránéztem.

Remegő kézzel nyúltam az okosóráim után, és üzenetet küldtem apának a pontos helyzetemmel együtt. Ilyet még soha életemben nem csináltam, de mindig hasznosnak tartottam ezt a funkciót arra az esetre, ha történne valami.

Igyekeztem lelassítani a légzésemet, visszafogni a hányingert, de a pulzusom a pániktól magas maradt. Apa nem lehetett messze, a reggeli futásoknál nem szoktam nagyon lehangyni, általában egy-két mérföld után visszafordultam érte, hogy együtt mehessünk haza.

Öklendezni kezdtem, miközben próbáltam felidézni az edzőm szavait, hogy mit is kell csinálni sérülés esetén, de szétestem. Felhúztam a téli futónadrágom szárát, de az epe azonnal előntötte a számat a látványtól. A fülem sípolni kezdett, a világ egy pillanatra elsötétedett, de én az alkaromba csíptem, hogy a valóságban maradjak.

Ahogy megláttam apát, előntött a forróság.

– Apa! – ordítottam a fák mellől, nehogy véletlenül elfusson mellettem. Bár a GPS-nek elég pontosnak kellett lennie.

Apa arcára egy pillanatra kiült a félelem, de pillanatokon belül odaért mellém.

– Mi történt?

Hitetlenkedve ráztam a fejemet, mintha még én sem fogtam volna fel az egészet.

– Azt hiszem... – kapkodtam a levegőt. – Elütött egy autó?

Apa erősen a hajába túrt, és tekintetével mintha az autót kereste volna, majd visszanézett rám.

– Hívtál mentőt?

Újra a fejemet ráztam.

– Mentőt? Minek? – Ekkor már meghallottam a pánikot a hangomban. Azt hittem, hogy apa majd felsegít, és egyszerűen hazamegyünk.

– Mentőt kell hívnom.

– Ne! – tiltakoztam, mintha a mentő hívásával sokkal súlyosabbá tennék a helyzetet, mint amilyen. – Nem kell mentő.

Apa leült mellém, a teste forrónak tűnt, ahogy magához húzott, és tárcsázni kezdte a mentők számát. A karjába kapaszkodtam, és ekkor már könnyek csorogtak az arcomon. Távolról hallottam, hogy beszél, hogy tényleg hívja a mentőket.

– Minden oké lesz – mondta, és szorosabban magához húzott. Ekkor már vadul remegtem, leesett a testhőmérsékletem a tavaszi reggel hidegében. Vagy talán a fájdalomtól reszkettem, de azt már akkor alig éreztem. – Azonnal jönnek, No.

Újra a bokámra néztem, és csak arra tudtam gondolni, *hogyan is lehetne minden oké?*

Aztán meghallottam a szirénák hangját, és minden eltávolodott.

* * *

Az álom után általában remegve ébredtem fel. Aznap reggel is két kézzel a hajamba túrva ültem fel az ágyban, és igyekeztem lecsillapítani a pulzusomat. A pulzusomat, amit maratonfutóként már sosem éreztem ennyire erősen.

Kissé szédelegve keltem fel, hogy kitántorogjak a fürdőszobába, ahol vizet lötyyintettem az arcomba. Résnyire nyitva hagytam a fürdőszoba ablakát, hogy beengedjem a nyár illatát a júniusi hajnalon.

Fogmosás közben határoztam el, hogy minden félelem és rémálom ellenére kimegyek futni a szokásos útvonalamra. Április óta szinte az egész családom kiakadt, ha hajnalban egyedül nekiindultam futni, ami csak növelte a szorongásomat.

Lenéztem a bokámra, majd a fejemet rázva kinyitottam a mosdó feletti szekrényt. Elhúztam a szám, ahogy megláttam, hogy a fájdalomcsillapítós doboz már majdnem kiürült. Hosszasan gondolkoztam azon, bevegyek-e egyet futás előtt, aztán inkább a kis gyógyszertartóba raktam pár pirulát, és bevágtam a futónadrágom zsebébe.

A balesetemnek két bokaműtét lett a vége. A csípőm is megsérült kissé az ütközéstől, de az szerencsére csak megzúzódott, mégis többször kellett masszázásra és gyógytornára is járnom, mert halványan a mai napig éreztem a fájdalmat.

Persze a jobb bokám lett az átok. Hat hét fekvés, aztán járógipsz, amikor tizenkét éves korom óta futottam versenyszerűen. Halasztottam a félévemet a Columbián is, nem lett volna értelme visszamenni. A fallsi szülőházamban maradtam, és majdnem három hónapig nem tudtam futni.

Felvettem a szoba sarkába dobott futócipőmet. Két hete kezdtem el újra edzeni odakint, és minden egyes próbálkozás után ordítani lett volna kedvem.

Mélyen felsóhajtottam, ahogy bekötöttem a cipőfűzőt. Félresöpörtem a dinós ágyneműt, és elnyúltam még egyszer az ágyon, hogy felnézzek a világító csillagmatricás plafonra. Eddig egész jól alakult a felnőtté válásom, erre most huszonhárom éves korom ellenére újra Nóvá redukálódtam a gyerekkori szobámban.

Benyomtam az okosóráim fényét. Hajnali öt óra volt, odakint tizennégy fok. A lehető legtökéletesebb futóidő.

Minden pontosan ugyanolyan is lehetett volna, mint áprilisban. Csakhogy most a telefonom nélkül ki se léptem az ajtón, és a bokámon még mindig piros rögzítőszalagok éktelenkedtek, a zsebem mélyén pedig egy kisebb gyógyszerarzenál lapult. Oxy mellett rapid ibuprofén (ami szó szerint semmit sem ért) és egy nyugtató, ha elkapott volna a pánik futás közben.

Odakint megcsapott a nyári hajnal hűvössége. A zene üvöltött a fülemben, a közeli Hudson illata az orromba szö-

kött a nyíló júniusi virágok aromájával. Talán ez volt az egyik oka, hogy beleszerettem a futásba. A hajnali illatok, a tökéletes napfelkelték, a mindent elborító csend, mintha egyedül lettem volna ezen a világon. Mint az irtó régi *I am legend* hőse.

A másik ok persze apa volt. Gyerekként lenyűgözött a sárga-kék futócipője. Vele akartam menni minden lehetséges alkalommal. Persze ötévesen alig győzött lerázni, hogy egy rendeset tudjon futni. Aztán meg alig bírt velem lépést tartani. Mert Noah Penningtonnak mindig új célja lett. Tíz mérföld, maraton, aztán a lehető leggyorsabb maraton. Az olimpia.

Egy mérföld után már kezdem érezni a bokámat. Pedig nekem egy rohadt mérföld semmi sem volt. Ismételvegtem magamban, hogy türelmesnek kell lennem. Igyekeztem lassítani, úgy lépni, ahogy a gyógytornász javasolta. Mindennek ellenére a rohadt frusztráció a torkomba szökött.

Mélyebb levegőt vettem, aztán a pulzusom újra megiramodott egy autó motorjának tompa hangjától. Ahogy elhaladt mellettem, előntött a megkönnyebbülés. Ez az autó piros volt, nem fehér. Semmi másra nem emlékeztem a rohadt gázolásból, csak a fehér szín villanására. Hiába álmodtam vele minden éjjel, nem segített megfejteti, ki üthetett el.

Fél órával később értem vissza a ház elé. A pulzusomat minden egyes testrészemben éreztem, a vádlim égett, a bokám pedig vadul lüktetett. Megtapintottam a zsebemben a fájdalomcsillapítót, mire összeugrott a gyomrom. A jobb lábamat kímélve siettem fel a lépcsőn, és pár cipőt oldalra rúgva beléptem a nagyterű konyhába.

Vizet fröcsköltem az arcomba, és azzal a mozdulattal a számba dobtam a pirulát is, majd addig ittam, amíg bele nem sajdult a gyomrom.

– Reggelt, kiskölyök!

A mellkasom elé kaptam a kezem, amikor a szívem már épp elkezdett megnyugodni.

– A frászt hozod rám, Adam!

A nagybátyám nyolcvanhárom éves kora ellenére fűgén mozgott. A korával együtt járt, hogy borzalmasan korán kelt. Az év elején költözött be a földszinti vendégszobába. Állító-

lag nem véglegesen, csak amíg nem talált magának saját házat, amit már fél éve keresett.

Összeomlottam a széken, és elkezdtem kioldani az Asicsemet. A balesetem óta nem vettem új cipőt, egy kitaposott, régi feketét használtam. Még gyászoltam a kabalacipőmet, amit levágtak a lábamról a mentősök.

– Milyen a bokád? – kérdezte Adam a kávéfőző felé tartva.

Visszanéztem a lábamra, a zokni alatt piros rögzítőszalagok tartották a lábfejemet.

– Őszintén? – horkantam fel. – Egy rakat szar. Mintha újra kéne tanulnom futni.

– Még csak három hete vették le róla a gipszet, nem?

– Négy.

– Akkor is türelem. Kérsz kávé?

Sóvárogova néztem a kávéfőző felé, teljesen ráálltam a kávézásra a lábadozás alatt.

– Le kéne állnom veled.

– Főzök kávé a neked is.

Nem tiltakoztam tovább. Pár pillanatig elnéztem Adamet, aki egész életemben a nagybátyám, szinte már a nagyapám volt. Fehér pólójában és melegítőnadrágjában sokkal fiatalabbnak tűnt, csak az ősz haja és kissé hajlott háta árulta el a valódi korát. A telefonomon megnéztem a futásom siralmas adatait, aztán sóhajtván csúsztottam félre, ahogy Adam letette elém a kávé.

– Apád?

– New Yorkban van. Nem mondta? Tegnap este ment el, de ma haza is jön, csak valami üzleti ügye van. – Féltértem a cipőmet, és feltettem a lábam a székre. Lehangoltan néztem végig a konyhán, ahol rendszeren össze kellett volna takarítani.

– Á, hogy az most van! Mondott valamit. – Adam könnyedén biccentett a kávésbögréje felett az ujjamra. – Hát azt nem az esküvőn kellene az ujjadra húzni?

Adam az ujjamon lévő karikagyűrűre célzott. Úgy bámultam a vékony fehérarany ékszert, mintha nem ismertem volna eléggé. A baleset óta nem igazán hordtam, de pár napja újra felvettem.

– Ezt most vetted észre, basszus? – nevettem fel röviden.
– Majd áthúzzuk a másik ujjamra. Daisy ezzel kérte meg a kezem decemberben, azóta hordom.

– A lány kérte meg a kezéd?

A plafon felé pillantottam, ahogy lehúztam a kávé maradékát. A családom összes férfitagja szétcikizett már emiatt, így elgondolkoztam, hogy a fenébe nem beszéltek már ezt meg korábban Adammal, vagy csak tovább akarja húzni a kínszomat, és már vele is dumáltunk erről.

– Igen, és már mindenkinek elmondtam ezerszer, hogy ez tök nem fura. A huszonegyedik században élünk, nem?

Adam a homlokát ráncolta.

– Én őskövület vagyok, vagy hogy mondjátok. Nekem aztán mindegy – emelte fel a kezét. – És te nem is vettél neki gyűrűt? – kérdezte pár pillanat csend után.

Újra felsóhajtottam.

– De, vettem neki, miután igent mondtam. Ő választotta.

Adam csak elmélyülten hümmögött.

– Határozott lányka, mi? Tudja, mit akar – bökött felém, és mély hangján felnevetett.

– Komolyan, már te is?

A családom egyáltalán nem rejtette véka alá, hogy nem bírják Daisyt. Próbáltak ugyan jó képet vágni ahhoz, amikor bejelentettük, hogy itt lesz az esküvő a házban júliusban, de a pizskálódás megmaradt.

– Nem vagy te túl fiatal a dologhoz? Hány éves is vagy?

– Huszonhárom, és határozottan tudom, mit csinálok.

– Erős kijelentés egy huszonevestől. Én itt vagyok nyolcvanhárom évesen, és fogalmam sincs, mit csinálok.

Adam pizskálódása ellenére éreztem, hogy lassan ellazulnak az izmaid. A másik székre felrakott bokám már nem lüktetett, és a kevés futástól is felszabadultam kissé.

Újra belekortyoltam a kávéba, és mosolyogva hallgattam tovább, amit mond. Az egyetlen gondom az volt, hogy lassan fogyni kezdett a fájdalomcsillapítóm. Eljött az idő, hogy felhívjam az orvosomat.

Kettő

David

Már hajnal hatkor is tombolt a hőség a JFK hatos terminálja előtti parkolóban. Erősen a fejemre húztam a baseballsapkát, úgy dőltem neki a kocsí motorházának. Már le kellett szállnia a gépnek, de én mindig odakint vártam, nem szerettem a terminálok várójának zsúfoltságát annak ellenére sem, hogy az elmúlt pár évben gyakori vendégek lettünk a JFK-n.

A nap felé fordítottam a tekintetemet, de alig tudtam koncentrálni a kerozin és a tipikus repülőgépszag mellett, amit valahogy sosem bírtam megkedvelni. Épp a telefonomhoz akartam nyúlni, amikor megpillantottam a távolban G-t.

A kisebbik fiam papírforma szerint a legmagasabb lett a családban. Majdnem százkilencven centijével kiemelkedett a többi ember közül. Hat hónap Dél-Amerika, úgy fest, lenyomatot képzett a megjelenésén. Hosszú, majdnem szőkére szívtott világosbarna haját összekötötte a tarkóján, kinyúlt, fehér pólója a leburnult vállára csúszott a hatalmas hátizsákjának súlya alatt, kivillantva az egyik tetoválását a sok közül. Strandpapucsos lába mintha megőrzött volna még néhány szemet az óceán homokjából.

– Helló! – mosolygott rám szélesen, és a feje tetejére tolt a napszemüvegét. Kék szeme veszélyesen csillogott leburnult bőrének kontrasztjában.

Szorosan magamhoz öleltem, majdnem fél éve nem találkoztunk, így valahogy még elképesztőbbnek hatott, hogy még annál is férfiasabb lett, mint amikor elengedtem.

– Baszki, úgy nézel ki, mint valami ausztrál szőrfős! – veregettem hátba, és kicsit eltartottam magamtól. Még több tetoválás, még több bőrkarkötő. G mindig laza típus volt, világutazó, szabad lélek.

– Honnan tudod, hogy nem lettem az?

– Mert mindig iszonyatosan béna voltál a vízisportokban.

– Kösz, apa! – horkantott fel. – Látom, hogy a fél év távollét sem lágyított meg.

Az igazság az, hogy ebben nem volt igaza. Sokkal jobban hiányzott, mint azt valaha is gondoltam volna. Nem akartam olyan szülő lenni, aki visszafogja őket, és ezt sikerült is megvalósítanom. Egészen áprilisig, amikor Noah műtétje után legszívesebben könyörögtem volna neki, hogy jöjjön haza előbb, aztán mégis lebeszéltem magam a dologról.

G bedobta a táskáját a kocsni csomagtartójába, és kérdőn nézett rám.

– Remélem, hoztál kávé. Kegyetlen dolog éjjel repülni.

– Hát milyen apa lennék, ha nem támogatnám a koffeinfüggőségéd?

– Szar, egyértelműen szar – nevetett fel. – Bár most én leszek az idegesítő fasz, aki hazajön egy másik országból, és azt mondja, hogy mióta ittam igazi kolumbiai kávé, minden itthoni kávé fos. De eskü. Hoztam nektek is, de kábé kincset ér.

A kocsni belső terében azért örömmel ölelte magához a Starbucksos kávéját, mert az út szélén kora reggel csak ilyet sikerült szereznem.

– Már tuti kihúlt. Azért csodákra nem vagyok képes.

G felhúzta a vállát, és hátradőlt az ülésen.

– És mást nem hoztál magaddal? Csak kávé? – néztem rá jelentőségteljesen.

– Mire számítottál? – köhögött fel az első korty után. – Én nem hozok haza random lányokat, miután végre szabadjára engedtetek.

Noah az első egyetemi féléve után állított haza Daisyvel. Nem is szólt előre, nem is beszélt róla korábban, csak hazahozta magával hálaadásra.

– A bátyád traumatizált mindannyiunkat. – A kezem továbbra is a kormányon pihent, pedig tudtam, hogy haza kellene indulnunk.

– Daisy kit nem traumatizál? – Egy hosszabb pillanatra elcsendesedett, szinte éreztem, ahogy megváltozik a hangulata. – Hogy van? – Tudtam, hogy Noah-ra céloz, én meg ingatni kezdtem a fejem.

– Nincs jól. Nem véletlenül hívtalak haza előbb. Te kellesz neki.

– Három hét múlva egyébként is jöttem volna, nem ügy. Anya mit tud?

Amy említésére összeugrott a gyomrom, és én is felvettem a saját kávémat.

– Nem sokat.

– Jobb úgy. Összekaparom a bátyámat én két hét alatt. Mennyi időm is van, hogy lebeszéljem Daisyról?

– G! – kaptam felé a fejem.

– Nem mondhatod komolyan, hogy hagyni akarod, hogy ez az esküvő összejöjjön! – nevetett fel.

– Noah döntött így, ezt akarja.

– Ne toldd ezt a polkorrekt szülő-szöveget! – mutatott felém, és máris kezdtem ellazulni attól, hogy ott ült mellettem. – Hazamegyünk, meggyógyítom a bátyám bokáját, az önbecsülését, és elúzóom azt a szörnyűséges csajt.

Eddig ugyan Daisyt tartottuk a legnagyobb gondnak Noah életében, de a bokatörése és a gázolás után az utóbbi hónapokban ő tűnt a legkisebb problémának. Gabriel még nem tudta, mennyire átalakult a bátyja hangulata, mióta a sérülésével küzdött.

– Próbáltam rábeszélni terápiára.

– Te? Akkor tényleg nagy a gáz.

Továbbra is a kormányra támaszkodtam, néztem, ahogy az emberek jönnek-mennek a reptér parkolójában. Tudtam, hogy indulnunk kéne, de valahogy magamba akartam szívni ezt a pillanatot Gabriellel.

– Nem alszik jól, szerintem kicsit poszttraumás.

– Hát hogy a fenébe ne lenne az? – G összehúzott szemöldökkel méregetett engem. – Remélem, nem arra gondolsz, hogy eléri a *Pennington-átok*.

Elkerekedett a szemem. Sohasem beszéltem nekik a Pennington-átokról. Ezt egyértelműen ki akartam hagyni az életükből, nem akartam a vállukra tenni egy ilyen terhet, még akkor sem, ha tudták, kiktől kapták a középső nevüket.

– Adam mesélt róla. Karácsonykor.

– Adam – fújtam ki a levegőt. Adam, aki velünk élt január óta, és nem úgy tűnt, mintha meg akarná keresni a megfelelő házat magának. Valahol nem bántam, összefonódott a sor-sunk az elmúlt húsz évben, általa sokkal közelebb kerültem a Penningtonokhoz. – Erről ne beszélj Noah-nak, faszság az egész!

Gabriel felhúzta a vállát, de furcsa, elgondolkozó kifejezés ült az arcán, mintha elszállt volna az a könnyedség, amit az utazás alatt szedett magára.

– Inkább meséj Dél-Amerikáról!

– Nem lett belőle elegend Zoomon keresztül az elmúlt fél évben?

Elmosolyodtam a reptér felé nézve. Egyáltalán nem lett elegendem belőle. Egyszerűen imádtam hallgatni Gabriel kalandjait, a meséit Dél-Amerikáról, nézni az egyre barnuló bőrét és az egyre felszabadultabb arckifejezését. Ilyenkor nemhogy a Pennington-átokra nem gondoltam, hanem az jutott eszembe, hogy generációs traumák, hegek forrnak össze. Gabrielre nem vettem árnyékot semmi. Szabad volt, felfedezte a világot, vlogolt, meditálni járt, a tengerparton táborüzezett aznap megismert emberekkel. Ha apa, Chris vagy Matthew látta volna, milyen lett ez a fiú, biztosan elégedetten dőlnek hátra. Noah mindig merevebb volt, de aggódni csak most kezdtünk érte.

– Őszintén nem tudom megunni a kalandozásodat – néztem felé. Valami megülte a levegőt, nem szoktunk mi ennyire lelkizni.

– Nincs okod panaszra a te vad fiatalságodat illetően – horkant fel.

– De – bólogattam. – Nagyon jól tudod, hogy van.

Gabriel hátradőlt az ülésen, és összefonta a karját maga előtt. Tudtak a drogfüggőségemről, persze, hogy tudtak róla. Az NA* az életük része lett, valahogy így alakult. A fallsi NA szinte már a családom lett. Közös barbecue-k, találkozók. Így egyértelműen adta magát, hogy beszéljek nekik a függőségemről. Persze, voltak időszakok, amikre nem voltam büszke, néhány kisebb botlás, és egy nagyobb megzuhanás tavaly, amit azóta se bocsájtottam meg magamnak.

– Megyünk? Dolgom van a bátyámmal.

Észbe kaptam, mióta is ülünk ott a parkolóban. Az egyre melegedő nyári nap már felforrósította a kocsit. Gyorsan beindítottam a motort, hogy hazavigyem a kisebbik fiamat. Hogy együtt legyen a négy Pennington egy pár hétre, mielőtt még megtelne a ház, majd újra szétszélednénk minden irányba.

* Narcotics Anonymous, Anonim Drogfüggők Közössége – a Szerk.

Három

Noah

Egyre izzadó homlokkal térdeltem a Ford elé, a motorház hője csak még jobban fokozta a forróságot, ami szokatlanul magasra hágott június végén.

Annyit tudtam persze, hogy defektet kaptam, de nem mondhatnám, hogy értettem az autókhoz. Azt se tudtam fel-fogni, hogy a fenébe kaphattam defektet a megszokott útvonalon befelé a városba, mintha ilyesmi csak hosszú utakon történhetne az emberrel. Ahogy elindultam, furcsán rángatni kezdett az autó, így a háztól kábé hétperces távra le kellett állnom az út szélére. A telefonnal játszottam a kezemben. Soha életemben nem hívtam még autómentőt. Simán apát hívtam volna először, ha nem lett volna New Yorkban.

Halkan káromkodtam, ahogy végigpörgettem a számokat. Újra éreztem a bokámat, pedig csak a kocsi körül járkáltam. A motorháznak nekidőlve néztem végig a Hudsonhoz közeli árnyas úton, ahol nem sok autó haladt el a nap ezen szakaszának elmúlt tíz percében.

Feltoltam a napszemüveget a fejemre, és a nap felé hunyorgtam. Tudtam, hogy össze kell szednem magam. Csak egy rohadt autómentőt kellett hívnom. Nem voltam a világvégén, csak félúton Falls belvárosa és a házunk között.

A mély motorzajra felkaptam a fejem. Egy iszonyatosan leharcolt, fekete Chevy terepjáró jött az úton. Megállt mellettem.

– Hé, valami gond van? – hajolt ki egy fehér trikós, hosszú szőke hajú srác. Kábé velem egykorú lehetett, talán valamivel idősebb. A karját mézbarnára sütötte a nap. A bicepszéből és az arckifejezéséből ítélve ő biztos jobban értett az autókhoz, mint én és az egész családom együtt véve.

– Csak defekt – húztam fel a vállam. – Hívok mindjárt autómentőt.

– Autómentőt? Defektért? Szereted, ha kirabolnak? – horkant fel, és azonnal elém navigált a kocsijával. Olyan saras volt a plató hátsó része, hogy alig látszott valami a rendszámából.

Éreztem, hogy egyből sérül a férfiasságom. A joghallgató sportolófiú, aki képtelen összekoszolni magát. Erre a srác felém nyújtotta a stílusosan olajfoltos kezét.

– Hank.

– Noah.

– Akkor most, hogy ezen is túlvagyunk, kicserélem a kerekedet.

Kínosan rázni kezdtem a fejemet. Komolyan az kellett a legkevésbé, hogy egy Hank nevű idegen cserélgesse a kerekemet. Akkor már inkább fizetek érte.

– Tényleg nem akarom rabolni az idődet. – Istenem, hangzottam már valaha ennyire seggfejesen?

– Nem hagyom, hogy egy ilyenért autómentőt hívj. Egyébként meg az út végén – mutatott a Hudson irányába – szoktunk szerelgetni a nagyapámmal, ha viszed a hírünket a városban, az bőven jó lesz neked.

A megpróbáltatásaim tovább folytatódtak, ahogy felnyitottuk a csomagtartót. A mi családjunkban senki sem volt jó abban, hogy rendben tartsa a kocsiját, de G és én végképp nem. Apától örököltük meg a régi Fordját a tizenhetedik születésnapomon. Nem voltunk túl boldogok, amikor apa bejelentette, hogy ennyi lesz. Kettőnknek egy kocsit. Mert ő *nem fog beállni azoknak a szülőknek a sorába, akik a gyerek tizenhatodik születésnapjára vadiúj kocsit vesznek.* Aztán egész gyorsan megszoktuk az ezüstmetál Fordot, elégnek is bizonyult, mert Gabriel már csak akkor használta, amikor elmentem New Yorkba, azelőtt úgyse vezethetett.

A csomagtartóban azonnal elém tárult a bedobált teniszütők, zacskók, üdítők, futó- és egyéb cipők káosza. Szinte el-

nézést akartam kérni a csomagtartómban lévő kupiért, aztán leráztam magamról a dolgot. Végül is rohadtul nem azt terveztem, hogy vadidegeneknek fogom mutogatni a kocsim belső terét.

Gyorsan elkezdtem kipakolni, hogy hozzáférhessünk a pótkerékhez. Nagyon hamar csorogni kezdett a homlokomról az izzadság, még nem készültem fel teljesen a hőségre.

– Mi lett a lábaddal? – mutatott Hank a piros szalagokra. Rendesen feltűnő volt az izomrögzítő a fehér futócipőm kontrasztjában, így, hogy rövidnadrágban voltam. Persze a járógipszhez képest egész kevesen kérdeztek rá, bár lehet, akkorra már nem maradt ember ebben a városban, aki ne hozta volna korábban szóba.

– Eltört a bokám, volt két bokaműtétem, de már oké, ez csak azért van rajta, mert futok.

Hank fütyülni kezdett, ahogy kiemelt egy zsugor ásványvizet hátulról. Kidagadtak az izmai a trikója alatt.

– Futsz a műtött bokáddal? Mikor törted el?

– Április elején. Már futok veled, mert... – itt megtorpantam. Korábban mindig büszkén beszéltem a sportkarrieremről. – Sportoló vagyok. Futó.

– Azta. Sprinter?

Megráztam a fejem, végre elértünk a kerékhez a koszos csomagtartóban.

– Maraton.

– Az aztán komoly! – füttyentett újra Hank, és letörölte a homlokát, miután kidobta a kereket a poros útszélre. – Olimpia meg minden?

– Ja – dőltem neki a kocsinak.

– Komolyan mondod? Csak vicceltem.

– A negyvenes olimpiára edzek, igen.

– Még sose láttam olimpikont vagy mi.

– Hát – nevettem fel kínosan –, én sem vagyok az. Odáig el is kell jutnom.

Hank egyértelmű profizmussal emelte meg a kocsit, és kezdte el kicserélni a kereket azzal a cuccal, aminek nekem eszembe se jutott a neve.

– Hát, elég eltökélt lehetsz, ha törött bokával is futsz.

– Már nincs eltörve. Egyébként most megyek vele az orvoshoz.

Hihetetlennek tartottam, hogy a kerékcserém közben erről kezdünk el dumálni, és én még beszélek is róla. Mintha adni akartam volna ennek az idegennek valamit a segítségéért cserébe. Jó társaságot? Ha igen, akkor ebben kínosan elvéreztem.

– Na, akkor hátha leveheted róla ezt a cuccot is.

Ebbe már végképp nem akartam belemenni, hogy miket kell még és miket nem kell csinálnom a bokámmal. Csak kínosan vártam, hogy legyünk már túl ezen az egészen. Lecsekkoltam az időt az okosórámon, ami üzenetet jelzett apától.

Hozz össze valami ebédet. Én is hazaérek addigra, és Adamnek is adni kell valamit enni.

Elhúztam a szám. Már az ebédkészítés nélkül is rengeteg bajom volt. Épp késésben voltam az orvostól. Hármásban élünk egy jó ideje, de nem mondhatnám, hogy annyira simán működött a dolog.

– Kész is vagyok – nézett fel rám Hank. Rendesen megizgadt, én meg csak még kínosabban éreztem magam.

– Tartozom valamivel? – kérdeztem bénán, na nem mintha bármit tudtam volna neki adni egy zsugor ásványvizen túl.

– Meghívhatsz egy sörre a városban, ha összefutunk, haver – nyújtotta felém a kezét. – Meg ha kell autószerelés a haverjaidnak meg a családotnak, akkor Hank várja őket a Big Bay végén.

Hank olyan gyorsan hagyott magamra az út szélén, amilyen gyorsan jött. Csak a koszos kocsijának hátulját láttam távolodni.

* * *

Az orvosi vizsgálóasztalon ültem, és valami újdonságot keresve néztem körbe a rendelőben. A fallsi kórházba akár bérletet is válthattam volna, annyira sűrűn látogattam ide április óta.

Dr. Fadel elmerült szakértelemmel forgatta a bokámat.

– Szólj, ha fájdalmat érzel!

Kicsit éreztem, ahogy egyre kitekertebb pózokba állítja a lábamat, de fogalmam sem volt, hogy ezt meg kéne-e említenem. Inkább a fejemet ráztam.

– Mennyire terheled?

– Ezt már megbeszéltük. Nem futok többet pár mérföldnél.

– Minimum egy nap kihagyással?

A számba haraptam, úgy néztem az orvos szemébe. Elegem volt abból, hogy mindenki az én szerencsétlen bokámmal foglalkozott.

– Általában.

– Kell a bokádnak egy pihenőnap, inkább kettő. Lehet, nem ehhez szoktál hozzá, de be kell iktatnod a napokat.

Hát tényleg nem ehhez szoktam hozzá. Az utóbbi négy évben alig volt olyan nap, hogy ne futottam volna.

– Egyébként jól néz ki, nincs dagadás. De könnyen rásérülhetsz újra, ha nem vagy fokozatos.

Megköszörültem a torkomat.

– Receptet kérhetek? – kérdeztem zavartan.

A doktor kissé furán nézett rám.

– Nem azt mondtad, hogy nem fáj?

– Futás után még szokott fájni, meg néha közben is.

– Na – mutatott felém –, az a jelzés, hogy meg kell állni. Szerintem jobb lenne, ha átállnál vény nélküli gyógyszerekre.

Hirtelen elkapott a szorongás, forrónak tűnt a rohadt rendelő. Úgy éreztem, még nem bírom elengedni a gyógyszeremet.

– Még egy adagot kérhetnék a biztonság kedvéért? – Megdörzsöltem a tarkómat zavaromban. Mióta levették a gipszet, csak a fájdalomcsillapító segített túlélni.

– Mennyi van még az előző adagból? – kérdezett rá nyomatékosan.

– Kevesebb mint a fele.

– Annyi szerintem pontosan elég lesz neked. Kétnaponta vegyél csak be, így elhúzhatod a maradékot.

– Oké – fújtam ki a levegőt, mert láttam, hogy nincs esély arra, hogy nyerjek.

– Nagyon vigyázni kell az OxyContinnal, ezért nem adhatok többet. Addiktív fájdalomcsillapító. Azért kaptad, hogy a gipsz után segítsünk a fájdalmaidon.

Bólogattam, de azonnal igyekeztem kiszorítani a fejemből az *addiktív* szót. Én, aki egész életében nem rúgtam be, és kerültem minden lehetséges drogot. Túl sokat hallottam az NA-ban, hogy a függőségre való hajlam úgy öröklődik a családokban, mint a rák.

Újra megráztam a fejem, ahogy az orvosom a laptopján pötyögött.

– Minden rendben lesz – nézett fel rám, amikor meglátta az arckifejezésemet. – Csak türelem, Noah. Tudod, hogy rengeteg sportoló szenved el komoly sérüléseket, és aztán teljes erővel tér vissza.

– És rengeteg sportolónak kell abbahagynia a sportot sérülés miatt – motyogtam.

– Ez nem az a sérülés, ezt már ezerszer átrágtuk. Komoly volt, hosszú gyógyulási idővel, aminek még az elején vagy, bármennyire is lekerült rólad a gipsz. Most jön a te részed. Tudom, hogy nagyon fegyelmezett voltál a sportban egész életedben, és most is ugyanolyan elhatározással kell tenned a dolgod.

Ahogy a telefonommal a kezemben kiléptem az orvosi rendelőből, folyamatosan ezen gondolkoztam. A rengeteg áldozatos munkán, amit a futásért tettem az életemben. Azonban sokkal nehezebb volt úgy erősnek maradni, úgy fegyelmeztetnek lenni, hogy ez a sérülés nem az én saram volt, hanem más tette velem.

Néha azt kívántam, bárcsak estem volna egy nagyot a futópályán, mert rosszul léptem. Akkor sokkal egyszerűbb lenne a nulláról kezdeni mindent.

Négy

David

Gabriel olyan frissen ugrott ki a kocsiból a ház előtt, ahogy Gegy húszévestől elvárható. Én valahogy még nem emésztettem meg, hogy itthon van. Végignéztem a kocsifeljárón, és megkönnyebbültem, amikor megláttam Noah Fordját. Útközben megálltunk egy nagyobb reggelire, mert valahogy meg akartam értetni a helyzet komolyságát G-vel. Az egészből persze az lett, hogy gofri és palacsinta fölött tovább hallgattam a dél-amerikai kalandjait. Nem mondhatnám, hogy bántam.

– Apa! Haladjunk! Alig várom, hogy lefussam a bátyámat, ezelőtt sose volt alkalmam rá – nevetett fel.

– Talán, ne ezzel kezd nála – csaptam be a kocsi ajtaját, és elhúztam a szám.

A hátamra kaptam Gabriel kisebb táskáját, ő a nagyobbat vitte fel a lépcsőn. Felnéztem a háromszintes házunkra, és újra elfogott az üresség. Egy hónap, és tényleg esküvőt akartunk tartani itt, erre mintha minden szétesett volna. Az esküvőt magát is idegennek éreztem, valahogy lehetetlenül korainak tűnt az egész.

Elindultam G után, mielőtt még újra utánam szólt volna.

Az előtérben majdnem felbuktam a ledobott táskájában, aztán Noah cipőjében. Átfutott a fejemen, hogy valamit tennünk kell a lakás állapotával, majd a vállamat megvonva rádobtam a kupacra a másik táskát is.

– Adam – hallottam meg G hangját a konyhában. A kisebbik fiam kitárt karral fogadta a nagybátyját.

– Megkerült az utazófiú – lapogatta meg a hátát Adam.

Az ajtókeretnek dőlve néztem a jelenetet. Adam és a fiúk köteléke hosszú évek után is elégedettséggel töltött el, annak ellenére is, hogy milyen nehezen indult a mi kettőnk kapcsolata. Tudtam, hogy imádja a fiúkat.

– Most nem méysz sehová, remélem.

G azonnal kinyitotta a hűtőt, és kivett egy kólát, majd a neon rövidnadrágja zsebéből kihalászta a telefonját. Belesimultam a látványba, hihetetlennek tűnt, hogy majdnem fél éve nem volt már itthon.

– Nyáron biztosan maradok. Aztán lehet, megyek, és keresek valami melegebb helyet.

– Nem is engedünk most sehová. Noah hozott kínait – bökött a pult felé, ami kábé úgy festett, mintha kollégiumban laknánk.

– Hol van a tesóm? – nézett bele G a kínais cuccokba, az egyikbe bele is kóstolt. Tudtam, hogy nem éhes, nemrég rémesen sok palacsintát megevett.

– Azt mondta fél órája, hogy lefekszik aludni.

– Egykor? – kaptam fel a fejem, mire G is összeráncolta a homlokát. A pillantásommal kommunikáltam felé, hogy én előre megmondtam, nincs jól a bátyja.

– Állítása szerint korán kelt fel futni, aztán elment orvoshoz, meg volt valami a kocsijával. Defektet kapott, és kicserélte neki valami autószerelő az úton – húzta fel a vállát Adam, és visszatért a könyvéhez. Mostanság szinte csak olvasott, mintha be akarná pótolni, amit a hosszú munkás évek alatt kihagyott. Nálam nem volt nehéz dolga, ha könyvet kerestem.

– Még mindig nem tudja, hogy jövök, ugye? – vigyorodott el G.

Megráztam a fejem, és én is beléptem a konyhába, fáradtan ültem le Adammal szemben.

– Én is tartottam a szám – horkantott fel Adam.

– Akkor felébresztem. Nehogy aludjon már délután, mint ti öregek.

– Hé, én sose alszom délután! Esetleg Adam, amikor azt hazudja, elmegy olvasni.

Adamtól kaptam egy lenéző pillantást.

– Magatokra hagylak titeket ezzel, hív a kötelesség – mondta G, és a kólát felmarkolva indult fel az emeletre. Még egyszer utánanézttem, aztán felkeltem a konyhaszekrény fiókjához, hogy kiszedjem az elektromos cigimet.

– Pont olyan, mint az öcsém – rázta meg a fejét Adam, aztán meglátta a kezemben a folyadékot és a cigit. – Na, már ezt is titkolod?

– Nem titkolom, itt csinálom előtted – húztam fel a vállam.

– Csak jó lenne leállni róla.

– Huszonöt évnyi masszív dohányzást komoly dolog abba hagyni. Túl szigorú vagy magaddal.

– Ide jutottunk? Adam Pennington dicséri az erőfeszítéseimet, hogy feladtam a káros szenvedélyeim javát? Az nem semmi.

Újra leültem az asztalhoz, egy újabb kávéval és az elektromos cigivel. Beletúrtam a hajamba, rég húzott le ennyire az ölmos fáradtság.

– Túl sokat aggódsz azért a fiúért.

Gyakorlottan kifújtam a füstöt.

– Ha már itt tartunk, értékelném, ha nem beszélnél nekik Pennington-átokról meg ilyesféle faszságokról – mutattam felé komolyan.

– Gabrielt nagyon érdekli a családi múlt. Te meg, ha már könyveket írsz a függőségről meg a gyerekkorodról, nem várhatod, hogy bizonyos részeket elzárva tarthatsz előlük. Mindent vagy semmit.

– Nagyon is várhatom, hogy bizonyos részeket elzárva tartsak. Például olyan marhaságokat, mint a Pennington-átok.

– Nem mondhatod, hogy nem fordult meg a fejedben, hogy igaz. Itt ülünk mind a ketten testvérek nélkül.

A szívem azonnal hevesebb ütemre váltott.

– Tőled vártam legkevésbé, hogy ilyen marhaságokban merülj el öregkorodra. Egyébként is azt mondod, túl sokat aggodom a fiam miatt, és közben lényegében azt sugallod, hogy őket is elérheti az *átok*.

Adam felhúzta a vállát.

– Őket nem fogja.

Csendbe burkolóztam, Adam épp saját magának mondott ellent, de nagyon jól tudtam, hogy őt is üldözi minden oldalról a régi gyász.

– Szerintem beszélned kellene azzal a pszichológussal. Megvan még?

– Carollal? – kaptam fel a fejem.

– Aha. Mármint én azon az állásponton vagyok, hogy a fiúknak mindent tudniuk kellene a múltadról, a család múltjáról, ha már itt tartunk.

Hangosan felhorkantam, és újra a kávéba kortyoltam. A fiúk sok mindent tudtak, ismerték a *Maradj velem* tartalmát. Tudták, hogy erőszakos anyám volt, tudtak a drogfüggőségem árnyalatairól.

– Pont elég az, amiről már beszéltem nekik. Nem is tudom, honnan jött ez nálad. Tőlem alig kérdeznek. – Adam erre jelentőségtelesen felhúzta a szemöldökét. – Nem kell így nézned rám! És fogalmam sincs, miért lenne jobb, ha Pennington-átkokról beszélgetnénk, meg arról, hogy azért lett öngyilkos a nagybátyjuk, mert a nagyanyjuk megölte a nagyapjukat. – Újra a fejemet ráztam. Arról nem is beszélve, hogy Adam sem tudott mindent. Nem tudta, hogy az apja azután lett öngyilkos, hogy bosszút állt Maggie-n. Ezt a titkot csak Amy ismerte.

A családuk maga volt az örültek háza.

– Gabriel engem kérdezgett helyetted. Biztos ennek is jó oka van. Te is csak egy bizonyos szintig vagy nyitott.

– Szerintem ez érthető. Nekik normális életet szánok. – És eddig abszolút úgy is tűnt, hogy ez működik.

– Én azért megkérdeznék erről egy szakembert.

– Ezt pont te mondod, aki éveken keresztül nem jártál terápiára, és elutasítottál minden ilyen *szarságot* – mutattam az idézőjeleket. Újra Adam arcát fürkésztem. Sokat öregedett az utóbbi időben, és tudtam, hogy csak kifogásokat keres arra, hogy ne költözzön ki a házból mellőlünk. Szeretett a fiúkkal lenni. – Vagy te is aggódsz érte – szólaltam meg végül.

– Más lett a baleset óta, persze, hogy aggaszt!

Mély levegőt vettem, egyre csak áramlott be odakintről a forróság.

– Talán az anyja kéne neki. És neked is – tette még hozzá.

Erre már a számba haraptam.

– Ezerszer megbeszéltük. Amy nemsokára hazajön, addig nem fogok rázúdítani dolgokat. Tud a bokatorésről, tud arról is, hogy Noah gyógyul. Már így is majdnem ezerszer hazajött emiatt.

– És azt is megbeszéltük már, hogy szerintem *te* nem akarsz, hogy előbb jöjjön. Nem akarsz szembenézni a dologgal.

– Köszönöm, dr. Pennington.

– Én azt se tudom, min vesztetek össze.

– Mert nem beszéltem róla, és ezredjére is elmondom, hogy nem is fogok belemenni. Minden oké.

– Mióta is van ez? Két éve?

– Oké! – Felálltam az asztaltól a megmaradt kávéval a kezemben. – Átmegegyek dolgozni. – Még egyszer azért visszanéztem Adamre. – És nincs több Pennington-átok!

* * *

A hátsó teraszon át kimentem a melléképületbe, ami a régi newburghi otthonom nappalijához hasonlított. Kanapé asztallal, könyvespolcok mindenütt, és a huszonöt éves íróasztalom a laptopommal. Idebent nem volt légkondi, ezért nyáron folyamatosan izzasztó meleg uralkodott a dolgozószobámban. Ilyenkor sokszor napokig fel sem húztam a relaxát, csak ültem a laptop mesterséges fényében a saját gondolataim mélyén.

Aznap már délben is olyan meleg volt, hogy bekapcsoltam a ventilátort. Ahogy leültem a székembe, a fejem lüktetni kezdett az alváshiánytól. A telefonomon felvillant egy üzenet Amytől:

Hazaért? Nekem nem válaszol.

Haza. Minden oké veled, csak Nóval van.

Később felhívom őket!

Az ujjam lebegett a billentyűk felett. Először megkérdeztem, hogy van, aztán kitöröltem. Halkan felnyögtem.

Nálad minden oké?

Legnagyobb meglepetésemre Amy egy videóval válaszolt. Üres tengerparton ült, a háttérben éppen ment le a nap, vörösre festve az ég alját. Hallatszott a hullámok lágy moraja, mögötte elhaladt pár ember. Elmosolyodtam, ahogy megláttam a G-hez hasonlóan leburnult Amyt, gyönyörűnek tűnt a fehér bikini-ben. Aztán egy férfihang szólította meg, és hirtelen vége lett a videónak. Összeugrott a gyomrom.

Éjjeli meditációra megyek, ez a mai naplemente. De később fel tudom hívni a fiúkat. Készítsd fel őket!

Oké.

Csak ennyit válaszoltam, és közben örületesen hülyének tartottam magam. Talán tényleg beszélnem kellett Carrollal. Valahogy egy éve minden a feje tetejére állt. Áprilisig biztos voltam abban, hogy jobb nekünk külön Amyvel. Konkrétan kínoztuk egymást az utóbbi években. Támogattam az ötletét, hogy menjen el Indonéziába egy fél évre, előtte egy évig egyébként is lényegében az anyjánál lakott, aki rendszeren megzuhant Mark Forester halála után.

Én meg nem voltam a legtámogatóbb partner abban az időszakban, főleg, hogy én is küzdöttem saját magammal. Egészen áprilisig biztos voltam benne, hogy mi csak addig voltunk igazán jók együtt, amíg a fiúkat kellett felnevelnünk. Ahogy G tizennyolc lett, mi szétestünk.

Erre most újra meg újra megnéztem a tengerparti videóját. Ahogy az Instagramjával is tettem naponta párszor. A videó után már nyomokat is kerestem a felvillanó pasiról.

Tizenöt perc után raktam le a telefonom, és megdörzsöltem a lüktető homlokom. Mással kellett foglalkoznom, nem hülye féltékenységgel, amikor közös megegyezéssel engedték el egymást. Nagyjából. Vagy szünetet tartottunk, így hívtuk.

De abba nem gondoltam bele, hogy nálam potenciálisan kevésbé problémás pasikkal találkozhat egy meditációs elvonaláson és jógahelyen a világ másik felén. Azt hiszem, túlzottan el voltam foglalva Noah-val az utóbbi pár hónapban.

Öt

Noah

Mintha órákon keresztül próbáltam volna elaludni a fenti hőségben. Be akartam pótolni a múlt éjjeli álmatlan órákat. Valamikor elveszíthettem az időérzékemet, mert álomtalan álomba merültem.

A nevemre ébredtem. Távolról szólítottatott egy ismerős hang, aztán valaki vadul rázni kezdte a vállamat. Kipattant a szemem. Először a szívem iramodott meg, aztán megpillantottam az ismerős, csillogó kék szempárt magam előtt.

– Ilyenkor aludni, tesó! Napközben vagyunk!

Gabriel az ágyam szélén ült, én meg nem akartam hinni a szememnek.

– Te hogyhogy nem Dél-Amerikában vagy?

– Meglepetés! – tárta ki a kezét, és szorosan magához ölelt. Izmosabb lett fél év alatt, barnább és valahogy felnőttebb. – Apa értem jött ki.

– Hogyhogy előbb hazajöttél? – kérdeztem az álomtól még rekedten. – Azt hittem, iszonyatosan jól érzed magad ott.

– Jól is éreztem magam, de nyár van Fallsban is, meg jön az esküvőd, itt kell lennem.

– Apa hívott haza előbb? – megdörzsöltem a szemem, ahogy G kinyitotta a relaxát, hogy ne legyen olyan rémesen sötét a szobában.

– Én akartam előbb hazajönni, ne láss bele semmit!

– Anyát is hazarángatta Baliról?

G lebiggyesztett szájjal nézett rám.

– Nem tudok róla. Szerintem anyával nem próbálkozna – nevetett fel. – De hé, inkább örülj neki baromira, hogy itt vagyok!

Persze, hogy örültem neki, de valahogy hirtelen súlyosabbnak éreztem a saját gondomat, hogy apának már felmentősereget is hívnia kellett. Azt hittem az elmúlt pár hónapban, hogy megvagyunk hármásban – nagyjából.

– Na és most az lesz, hogy este megyünk inni – vigyorodott el G a falnak dőlve. – Kieresztjük a fáradt gőzt a fallsi éjszakában.

Erősen megráztam a fejem.

– Te most repültél haza a világ végéről, én meg nem ihatok. Itt bukik meg a dolog. – Az éjjeliszekrényem felé biccentettem, a gyógyszeres doboz felé. G azonnal felkapta.

– Hát, nem arra számítottam, hogy fél év után azonnal azzal kezded, hogy visszautasítasz – ciccegett. – Ez Oxy. Ezt szeded?

– Bokatorés. Bokaműtét. Rehabilitáció, ha emlékszel.

– És az orvos szerint ezt még mindig szedned kell? – húzta össze a szemöldökét. Utáltam, hogy két perce volt a szobában, és máris élesen hozzám vágott mindent. – Ugye tudod, hogy ez a cucc durván függőséget okoz? Pont te szeded ezt hónapok óta, amikor egész tinikorunkban nem akartál inni, mert családi örökségünk van a függőségre?

– Ezért jöttél haza korábban? – mosolyodtam el, és törökülésbe helyezkedtem az ágyon. – Az orvos azt mondta, akkor vegyem be, ha fáj a lábam.

– Arra van Advil. Szóval mától nem szedsz Oxyt, holnap mehetünk iszogatni – mondta, és konkrétan a zsebébe tette a gyógyszeremet, ami kifejezetten felidegesített.

– Tíz perce se vagy a szobámban, máris parancsolgatsz.

– Na nem mintha te meg kitörő lelkesedéssel fogadtál volna – horkant fel. – Azonnal apát kezdted szidni, pedig tudod, hogy nem jöttem volna, ha nem akarok.

Behunytam a szemem, és mélyen felsóhajtottam.

– Oké, teljesen igazad van. Bocs.

Felhúztam a vállam, és halványan mosolyogva tártam ki a karomat felé. G azonnal visszaült az ágyra, és szorosan meg-

ölelt. Életünkben nem voltunk még ennyi ideig külön. Egy ezredmásodpercre behunytam a szemem, és magamba szívtam ismerős, mégis valahogy ismeretlen, új illatát.

– Na és most megállapítom, milyen állapotban van a lábad!

– Tudod, mennyire kibaszott unalmas, ha az embernek csak a lábáról tudnak beszélni hónapokon át?

– Én még nem láttam élőben!

Felhúztam a dínós takarót, mániám volt, hogy a melegben is betakaróztam. Biztonságot nyújtott, megnyugtató. A bokámat továbbra is csak a rögzítőcsíkok kerestezték.

– Már nem látszik rajta sok minden.

Az öcsém az enyém mellé tette az ő egészséges, sokkal bar-nább bokáját. Azon nem voltak csíkok, sem hegek, amik nálam a műtét helyét hirdették. Összeszorult a torkom a látványtól. Nem gondoltam volna, hogy ennyire irigyelni tudok egy eny-nyire egyszerű dolgot.

– De már sosem lesz olyan, mint volt – mondtam halkán.

G komoran megrázta a fejét.

– Ezt nem tudhatod. Ennél sokkal rosszabb sérülésekből is felépülnek sportolók. Rehabra jársz meg minden, csak türelmetlen vagy.

Tudtam, hogy türelmetlen vagyok, és életemben először frusztrált és dühös.

– Ha látnád mekkora szar időket futok, nem ezt mondanád. Még három K-nál többre nem is engednek.

– Majd futok én veled, nekem háromnál sokkal többre úgy-sincs türelmem. De tudod mit? – könyökölt fel végigdőlve az ágyon. – Talán lazítanod kéne. *Talán.*

– Az mi? – horkantam fel.

– Erről beszélek! Huszonhárom vagy. Ezer sportversenyt megnyertél, profi sportoló vagy, a Columbiára jársz jogra, benne vagy a futócsapatban, egy hónapon belül meg akarsz házasodni. Mi a lófasz? Lazítanod kell, nem rohannod ennyire! Tutira veszem, hogy a bokád is értékelné. Szóval, most Gabriel-kúrán leszel. Holnap megyünk lazulni.

– Oké, inkább mesélj Dél-Amerikáról! Meg mindenről, amit nem mondtál el a családi Zoomon.

– Szerinted van olyan, amivel apát meg tudom botránkoztatni? – nevetett fel.

– Van – bólogattam hevesen, és magam alá húztam a bokámat. Újra halványan lüktetett, mire megint eszembe jutott a gyógyszerem. Megráztam a fejem, a jelenben kellett maradnom. – Kolumbiai orgiák például.

– Az nem orgia volt – rázta meg a fejét, és végignyúlt az ágyon. – Csak swingerkedés.

– Oda nem csak öregek járnak, akik már máshogy nem tudják feldobni a szexet?

– Témánál vagyunk! Egyébként nem, nem voltak öregek. Szeretnél többet tudni, mi? Unalmas a monogámia?

– Egy szóval nem mondtam. Nekem ez nem menne – ráztam meg a fejem.

– Nekem meg a monogámia nem.

Felnéztem a plafonra, a háttérben csak a ventilátor egyenletes hangja hallatszott. Magamba szívtam a tesóm jelenlétét, és valahogy mintha minden egyes izmom ellazult volna attól, hogy újra itthon volt mellettem.

Igyekeztem elengedni, miért is hívta haza apa, csak megpróbáltam hagyni, hogy magával sodorjon a jelenléte, ahogy tovább ecsetelte a dél-amerikai kalandjait.

* * *

Megint csak a fehér autó villanására emlékeztem, ahogy ve-rejtekben fürödve ébredtem fel a szobámban. A nehéz lé-gzés-em hangja elnyomta még a ventilátor egyenletes bűgását is. Légkondit kellett volna kapcsolnom, de gyűlöltem, ahogy éjjel a testemre fagyasztotta az izzadságot.

A bokám vadul lüktetett, a gyomrom hullámozott a fájdalomtól. A lábam feszülésétől folyamatos idegességet éreztem, mintha a jövőm a szemem láttára párologott volna el.

Mintha órákon át forgolódtam volna, mire lerúgtam ma-gamról a takarót. Lementem a sokkal hűvösebb konyhába, ahol azonnal a mélyhűtőben kezdtem el kutakodni egy jégta-sakért. A profi sportolóknál ez állandó tartozék.

Leültem a konyhaasztalhoz, és a másik székre támasztottam a lábamat. Befogadtam a hajnali csendet, a hűtő zümmögését, a nyitott ablak alatt tücskök ciripeltek odakint.

A gondolataim jó párszor visszakanyarodtak a gyógyszerem felé. Dühös voltam G-re, hogy így elszedte tőlem, amikor a dokim azt mondta, fokozatosan álljak le. Abszolúte nem jártam a fájdalomcsillapítókkal tilosban, segítettek abban, hogy jobban megküzdjek ezzel az egésszel, és orvosi javaslatra szedtem.

Mély levegőt vettem. Elhatároztam, hogy megpróbálok eleget tenni az öcsémnek azzal, hogy nem veszek be új adagot, így lehetőségem nyílt arra, hogy ma beüljünk egyet iszogatni a városban.

Előszedtem a telefonomat, hátha írt valamit az esküvővel kapcsolatban Daisy. Aznap este folyamatosan kérdésekkel bombázott, én meg a döntések java részét egyszerűen ráhagytam.

– Hát te?

A padlóra ejtettem a telefonomat ijedtemben.

– Apa! Komolyan az emberek háta mögé kell lopakodni a sötétben?

Apa nem szólt semmit, miközben én a telefonomon vizsgáltam a sérüléseket, ami szerencsére ép maradt.

– Fáj a bokád? – bökött a jég felé.

Hirtelen fogalmam sem volt, mit mondjak erre. Apát sokkal jobban kiakasztotta ez az egész, mint szerettem volna.

– Kicsit feszül. Nem vettem be rá semmit, és a melegben lüktetett. De semmi extra, dr. Fadel azt mondta, minden oké vele.

– Hajnali négykor aludnod kéne – mondta, és leült velem szemben. Eszembe jutott, hogy aznap még nem is sikerült rendszeren beszélnem vele, mert miután G-vel hazaérték, elvonult dolgozni.

– Neked is.

Apa elmosolyodott, furcsa kifejezés ült az arcára, amit hirtelen nem igazán tudtam megfejteni.

– Pennington-kór – húzta fel a vállát.

Félhomály honolt, teljes nyári hajnali csend. Négyen voltunk a házban. Három generációnyi Pennington.

– Ilyenkor álmodsz rosszakat? – kérdeztem. Tudtam apa PTSD-jéről is, és majdnem kibukott belőlem, hogy megosszam, lehet, nekem is PTSD-m van, de valami megakadályozott.

– Most csak egyszerűen nem tudtam aludni, de sokszor igen.

Apával kapcsolatban mindig éreztem egy gátat. Miközben két könyvet írt a drogfüggőségről, egyet a poszttraumáról, egyet a gyerekkoráról, és nyíltan beszélt erről teljesen idegenek előtt, velünk mindig volt egy gát. De tudom, nem akarta, hogy erről szóljon az életünk.

– A testvérem mindig ilyenkor süttött palacsintát – törte meg a csendet. Rá is hatott a hajnali félhomály.

– Mert ő sem tudott aludni – jelentettem ki, nem kérdeztem.

Apa megrázta a fejét. Anya sokkal többet mesélt nekünk Chrisről, aki után a középső nevemet kaptam. Néha elgondolkoztam, jelent-e ez valamit. Hogy nekem jutott a szétesett nagybácsi neve. Gabrielnek pedig a nagyapánk, aki szintén fiatalon halt meg, de legalább nem öngyilkos lett.

– Sokat voltunk ébren éjjelente így együtt – folytatta apa. – Néha apával is.

Hirtelen azon gondolkoztam, hogy ugye nem ivott. So-káig nem tudtam azonosítani anya idegességét, amikor apa nehezebb időszakokon ment keresztül, mint például tavaly a szponzora, Arthur halála után, aztán rájöttem, hogy ilyenkor a függőség jeleit kutatja rajta.

– El sem tudom képzelni – mondtam halkán –, hogy ti ne legyetek velem.

– Én sem. Bár mostanság előszeretettel mentek el hosszú hónapokra – nevetett fel, és felkelt a székről.

– G nevében beszélj. Én most nem mentem sehová.

Újra beült közénk a csend, úgy éreztem, mintha elhalasztanék egy fontos lehetőséget, hogy kikérdezzem apát ebben az érzékeny, hajnali félhomályban. De azt se tudtam, mit kérdezhetnék, hogy mit is kellene tudnom. A fejemet mintha a futás tartotta volna tisztán az elmúlt tíz évben, erre most minden összekuszálódott.

Kérdeztem volna Chrisről, mert sokkal közelebb éreztem magamhoz, mint eddig bármikor. Épp szóra akartam nyitni a szám, amikor apa szólalt meg.

– Figyelj, Noah, Daisyvel...

Már éppen összeugrott volna a gyomrom a téma hallatán, amikor újra összereztem.

– Hajnalt, emberek! – mordult fel mögöttem Gabriel. – Hát mi ez a tömörülés?

– Na, és te miért nem tudsz aludni? – fonta össze a kezét apa maga előtt. Ahogy az öcsém megjelent, felszállt a furcsa, feszült hangulat kettőnk között. Mindig így volt. Egész életemben.

– Jet lag.

– Lófaszt, Mexikóból jöttél, alig van időeltolódás.

– Egy óra – mutattam rá.

– Oké, akkor nem tudtam aludni a repülőről, és hétkor elaludtam egy sorozaton. Eddig bírtam. Teljesen éber vagyok.

– Akkor jöhet a palacsinta? – bökött felé apa.

– Ha megtalálod a serpenyőt a mocsokban – fújtam ki a levegőt.

– Na, te is éppúgy elmosogathattál volna.

Ebben persze igaza volt, de mostanság furcsa, megfoghatatlan motivátlanság ült rajtam. Talán depresszió, PTSD – ezek a félelmetes szavak vibráltak a fejemben. Vagy csak a bokámat gyászoltam.

Hátradőltem a széken, és hallgattam apa és Gabriel könnyed, felszabadult beszélgetését. Ahogy elnéztem az öcsém gesztusait, a széles mosolyát, elöntött a féltékenység.

Vele nem volt semmi gond, az én bokám meg nem akarta abbahagyni az alattomos lüktetést.

Hat

David

Kiszáradt szájjal ébredtem a dolgozószoba kanapéján. A há-
tamba azonnal beleállt a görcs, úgy fest, ötvenen felül nem
kellett másnaposnak lennem ahhoz, hogy úgy is érezzem ma-
gam. Elég volt hozzá hajnal ötkor megenni három szirupos
palacsintát, és visszafeküdni hat körül, amikor már képtelen
voltam dolgozni a fáradtságtól.

Éjjel nem rémálmom volt, egyszerűen csak kavarogtak
a gondolataim. Főleg Noah és Amy körül. Elgondolkoztam
Daisyn is, hogy tényleg nem kellene ennyire sietnie az élettel
a nagyobbik fiamnak. Éjjel megrohant a pánik, hogy ezeket
az aggodalmakat nem osztottam meg Amyvel. De amikor el-
utazott, a kapcsolatunkon kívül még minden annyira egyben
volt. El voltunk foglalva ugyan a saját vitáinkkal, de a fiúkkal
nem volt semmi gond. Persze, Amy is kicsit elhamarkodottnak
érezte Daisy és No eljegyzését, de nem borultunk ki tőle telje-
sen.

Viszont a kanapén forgolódva minden érthetetlen aggoda-
lom ostromolni kezdett. Úgy éreztem, G nem elég, Amyvel is
beszélnem kell.

Hirtelen ültem fel, és az ablakhoz mentem, hogy széle-
sebbre tárjam, hátha beáramlik a Hudson felől némi hűvösebb
levegő.

Még mindig csak kilenc óra volt, szintén a korról járt, hogy
az alváshiány ellenére sem tudtam sokáig aludni. Végignéz-

tem a kusza helyiségen, ami csak az enyém volt, külön a főháztól, és hagytam, hogy az izzadt pólómon átfújjon a kellemesen hűvös szellő.

Gyakorlatilag átköltöztem ide, amikor Amyvel kezdtek rossz irányt venni a dolgok. Nem bírtam a közös hálónkban aludni. Elfintorodtam a gondolatától, hogy én is egy kanapéra szorultam, mint régen apám.

Tervet kellett kidolgoznom, hogy összerántsam az életünket júliusra, mire Amy visszaér teljesen felfrissülten, átmeditáltan Baliról. Fel kellett volna érnem hozzá, de úgy éreztem, ez sosem jöhet össze. Amy egész volt, én meg azzal töltöttem az életem javát, hogy egyben tartsam a darabjaimat. Hogy összerakjak mindent, amit elcsesztek nekem gyerekkoromban.

Az asztalon három félbehagyott kézirat sorakozott. Mindenbe belekaptam mostanság, de semmivel sem jutottam messzire. Közben a fejemben motoszkált, hogy írok a fiúkról, de valahogy nem mertem belefogni.

Az alvós pólómba töröltem a homlokomat, ahogy kiléptem a melléképületből a széles hátsó udvarunkra, aminek a másik oldalán ott hömpölygött a Hudson. Zuhanyoznom kellett, összeszednem magam három óra alvással a hátam mögött. Az egyetlen hátránya a dolgozóépületemnek a zuhanyzó hiánya volt. Amíg a fiúk kisebbek voltak, nem is éreztem szükségét, akkor el sem tudtam volna képzelni, hogy teljes napokra eltűnjek itt.

Ásítózva lépkedtem be a konyhába, ahol legnagyobb meglepetésemre tiszta, üres konyhapult fogadott. A padló is vakítóan csillogott a reggeli fényben. Hirtelen nem tudtam hová tenni a történéseket, aztán meghallottam a nevemet.

– David, édesem!

Természetesen Amy anyja állt mögöttem, aki elég sűrűn beugrott hozzánk minden kérdés nélkül, mióta a lánya elment, és az unokája ideiglenesen hazaköltözött. Kéretlenül takarított, és pakolt el mindent olyan helyekre, hogy aztán sose találjam meg. Nyolcvanéves létére olyan fürge és cselekvőképes volt, hogy elgondolkoztam, talán van egy mélypont valahol hatvan környékén, amin ha az ember átlendül, akkor újra aktív lesz, mint egy szupernova. Már ha túléli ezeket az éveket.

- Mary. Jó reggelt! – mosolyodtam el kissé kényszeredetten.
- Rémes, milyen rendetlenség volt a konyhában!
- Tegnap jött haza Gabriel, és sokáig elvöltünk.

Persze rossz kifogás, napok óta nem takarítottam. Ahogy senki sem. Noah volt még a legrendszeretőbb, de mostanság ez se zavarta annyira, ami csak további aggodalomra adott okot.

- Miatta jöttem át, de erre tárva-nyitva a ház, és sehol senki.
- Biztos vagyok benne, hogy alszanak. Hajnal négykor még ébren voltak.

Mary arcára azonnal kiült a csalódottság a patyolattiszta konyhában. Gyorsan párolgott el minden haragom. Tudtam, hogy nagyon magányos Mark halála óta, és Amynek is a legnagyobb nehézséget az jelentette az utazásában, hogy magára hagyhatja-e az anyját fél évre. Eredetileg úgy volt, hogy csak én és Mary maradunk Fallsban. Amy anyja természetesen szerkesztés része volt a fiúk életének, rengeteg időt töltöttek nála és Marknál, amíg kisebbek voltak. Közel laktak a sulijukhoz, rengetegszer ebédeltek ott.

- Nyugodtan várd meg őket, biztos hamarosan felébrednek – sóhajtottam, pedig semmit sem akartam jobban, mint egyedül, nyugalomban haladni a napommal.

Mary azonnal leült a konyhában, én meg főztem neki a kedvenc kávéjából. Valljuk be, életemben nem sok időt töltöttem kettesben Mrs. Foresterrel. Persze idővel közelebbi kapcsolatba kerültünk, például átváltottunk tegezésre, de valahogy sosem tudtam vele igazán mit kezdeni. Lehet, azért, mert annyira hiányzott az igazi anyafigura az életemből. Nekem ő valahogy túl sok volt, túl szorgos, túl rendezett, mint valami fürge tyúkanyó.

- Hogy állnak az esküvői dolgok? – kérdezte, és belekortyolt a kávéba. Hosszú haját szoros kontyba fogta, és kényszeresen festette nyolcvanévesen is.

- Fogalmam sincs – horkantam fel, ahogy kevergettem a saját kávémat, és leültem Mary mellé.

- Tudod, David, nem igazán akartam mondani Noah-nak, de nem szeretem azt a kislányt.

Beszívtam az alsó ajkamat.

- Nem vagy ezzel egyedül.

– Eddig nem hoztam fel senkinek, de tegnap beszélgettünk Amyvel róla. Persze, kár lenne előítéletesnek lenni, hiszen alig ismerjük.

– Szerintem simán lehetünk előítéletesek – szólalt meg a konyha ajtajából Gabriel.

– Ó, édesem! – ugrott fel azonnal Mary, hogy megölelgesse a kisebbik unokáját. – Hát te megint nőttél! És milyen színed lett! Valami csodaszép vagy! Mondtam is a szomszéd Nicolnak, hogy van még szabadon egy unokám. Fialat középiskolás lánya van.

– Egy perc alatt keríteni akarsz nekem, miközben a bátyám barátnőjét szidod titokban? – kacsintott rá Gabriel, én meg csak visszafogottan vigyorogtam.

– Épp emiatt, a te választásod már nem csúszhat félre – nevettem fel.

– Elrendezett házasság. Oké.

– Én nem szidom Noah barátnőjét. A legnagyobb álmom volt, hogy legyen már a családban esküvő!

Erre én húztam el erősen a szám. Ezen a témán nem tudtunk túllépni az elmúlt húsz évben. Amy és én sosem házasodtunk össze, és persze ezért jutottunk oda, ahová. Én nem akartam, tehát az én hibám volt. Nem mintha a korosztályomban sok embert akadályoztak volna meg a házassági papírok a különköltözésben.

– Bumm – ölelte magához G a nagymamáját. – Ezért bírlak, nagy! Öt perc alatt megsemmisítesz mindenkit!

Gabriel a nagymamája rosszalló nézése mellett ugrott fel a pultra a kávéfőző mellé.

– A bátyád?

– No szerintem elment futni. Nincs a szobájában a futócuca. De még megbánja, hogy nem vitt magával.

– Annak a fiúnak kímélnie kell a bokáját.

– Tudja. – Csak ennyit tettem hozzá. Tudtam, hogy Nónak már hányingere volt, hogy az egész család a bokájáról beszélt.

Nekem eddigre zúgni kezdett a fejem Amy anyukájának jelenlététől. Én voltam a magányos farkas ebben a családban. Ugyan nem mondhatjuk, hogy kiterjedt lett volna Amy családja, én mégis nagyon gyorsan besokalltam. Csodáltam érte

a kisebbik fiamat, hogy ennyire el tudja ereszteni a füle mellett a megjegyzéseket, és megfogni mindennek a humoros oldalát.

– Ma elviszem a bátyámat, hogy elmerüljünk kicsit a fallsi éjszakában – szólalt meg G teljesen figyelmen kívül hagyva a nagymamája megjegyzését.

– Csak ne vezessetek bepíálva – jegyeztem meg, és ekkor vetettem egy pillantást Maryre, aki kikerekedett szemmel nézett rám.

– Gabriel még nem is ihat! – hápogta, mire jelentőségteljesen egymásra néztünk G-vel, aki igyekezett visszafogni a nevetését.

– Hát persze, hogy nem – mondtam.

– Húsz vagyok már, nagyfi.

– Decemberben lesz az anyi.

Én persze tudtam, hogy az idősebb testvérével ezt pillanatok leforgása alatt megoldják. Igaz, hogy én jóval régebben voltam tinédzser Glens Fallsban, de mindig voltak módszerek, hogy az ember megkerülje a huszonegyes korhatárt.

Tudtam azt is nagyon jól, hogy néha ittak tinikorukban is. Főleg G, Noah-ban valahogy teljesen más nyomot hagyott az NA és a függőségem története. Noah valahogy túl tudatos akart lenni az életével.

– Mikor is érkezik haza anyukád? – kérdezte Mary, közben láthatóan idegesebben körözött a kávéscsészéje körül az ujjával, mintha magával ragadta volna az aggodalom, hogy én nem tudok életben tartani két teljesen felnőtt fiatal férfit. A konyhában sem tudtam rendet tartani, az tuti. És képes voltam elengedni iszogatni egy majdnem húszévest a huszonhárom éves bátyjával.

– Két hét múlva – felelte G, nekem meg újra felkavarodott a gyomrom. – Tegnap beszélünk vele.

– David, akkor ugye átbeszélitek ezt a nonszensz dolgot?

Marytól meglepett ez a fajta egyenesség, hirtelen nem is akartam felfogni, hogy a kapcsolatunkra céloz. G eltakarta az egyik szemét, de láttam, hogy vigyorog. Csak ő találta viccesnek a kínzást.

Hosszasan gondolkoztam a frappáns válaszon, szerencsére ekkor megérkezett a konyhába a rövidnadrágos, vizes pólós Adam.

– Jó reggelt mindenkinek! – mormogta, és legnagyobb meglepetésemre egy szivar lógott a szájából. – Mary – biccentett felé. Felfoghatatlan volt számomra, hogy ez a két ember egy generációból származott.

Adam látványa csak még jobban felborította Mary lelki világát. Talán elképzelni sem tudta, hogy négy férfi képes lehet elnavigálni egy fedél alatt két héten keresztül.

– Főztek nektek ebédet? – kérdezte azonnal.

Összenéztünk mind a hárman.

– No tuti csinál magának valamit, valami speckós diétát tol megint, majd eszünk abból – húzta fel a vállát G. – És én most lépek. Bocs, nagy, de el kell hoznom valamit estére – megpuszilta a nagymamáját, én meg igyekeztem kizárni mindent.

Főleg az Amyvel kapcsolatos gondolataimat, és az életünkön furcsán eluralkodó káoszt.